Acatistul Sfântului cuvios Serghie de Radonej
(5 iulie 18 iulie; 25 septembrie/8 octombrie)

Sfântul cuvios Serghie de Radonej (5 iulie 18 iulie; 25 septembrie/8 octombrie):

https://www.academia.edu/104746579/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Serghie_de_Radonej_5_iulie_18_iulie_25_septembrie_8_octombrie_

https://archive.org/details/sf.-serghie

https://www.slideshare.net/slideshow/sfantul-cuvios-serghie-de-radonej-5-iulie-18-iulie-25-septembrie-8-octombrie/272258674

***

Materiale despre Sfântul cuvios Serghie de Radonej:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Serghie-de-Radonej

https://archive.org/details/@steaemy?query=Radonej+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Radonej+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Alesu-te-a pe tine Împăratul puterilor, ca să fii conducător al Rusiei, cuvioase părinte Serghie, iar noi ca unui mare făcător de minuni îți aducem cântare de mulțumire, căci cu rugăciunile tale pururea ne izbăvești de cei de alt neam și de scârbele ce ne înconjoară, pentru care îți strigăm ție: ***Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!***

Icos 1

Făcătorul îngerilor, încă din pântecele maicii tale, prin întreita glăsuire, te-a arătat lumii adevărat slujitor al Preasfintei Treimi, iar pentru voința cea tare și curăția inimii tale, cu toții îți cântăm așa:
Bucură-te, cel ce ai fost ales mai înainte de veci;
Bucură-te, căci în lăcașurile cerești petreci;
Bucură-te, că din pântecele maicii tale ai fost chemat în slujba Împăratului Ceresc;
Bucură-te, purtător al harului dumnezeiesc;
Bucură-te, căci în întreaga lume ești proslăvit;
Bucură-te, căci prin strigarea întreită din pântecele maicii tale pe toți i-ai uimit;
Bucură-te, căci de la naștere, prin post, viață călugărească ai arătat;
Bucură-te, căci de la sânii maicii tale tu te-ai înfrânat;
Bucură-te, căci miercurea și vinerea lapte nu ai gustat;
Bucură-te, cel ce ești al părinților rod binecuvântat;
Bucură-te, al scârbiților miluitor;
Bucură-te, al nostru apărător;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 2

Toată lumea care vine și se închină cu credință la sfintele tale moaște, vede că ești grabnic ajutător, căci prin multele minuni pe care le săvârșești, ca o slugă credincioasă ce ești, te-am câștigat mijlocitor în fața Domnului pe care Îl slăvim prin cântarea: ***Aliluia!***

Icos 2

Încă din pântecele maicii tale ai primit de la Dumnezeu înțelepciune ca să proslăvești pe Preasfânta Treime. Și întărit în credință și dragoste, ai ridicat un locaș minunat în numele ei, unde ai adunat o mulțime de călugări, pentru aceasta credincioșii ți se închină cântând:

Bucură-te, cel ce ești mare cinstitor al Sfintei Treimi;
Bucură-te, că turma ce ai adunat-o spre mântuire ai îndreptat-o;
Bucură-te, ca cel ce ești păstor și mielușel cu chip cinstit;
Bucură-te, cel ce ești îndreptătorul credinței și chip al blândeților duhovnicești;
Bucură-te, cel ce ești lăcaș curat și fără prihană a celor sfințite;
Bucură-te, că încă din viață te-ai învrednicit a vedea pe PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu însoțită de doi apostoli;
Bucură-te, cel ce te-ai învrednicit în timpul Sfintei Liturghii de a sluji cu îngerii;
Bucură-te, cel ce-n timpul Sfintei Liturghii ca-ntr-o pară de foc ai stat;
Bucură-te, cel ce te-ai împărtășit cu acel foc dumnezeiesc intrat în potir;
Bucură-te, că te-ai învrednicit cu îngerii a vorbi;
Bucură-te, cel ce ești plin de tot binele;
Bucură-te, cel ce ești păzitor al curăției sufletești și trupești;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 3

Cunoscând cele viitoare, prin puterea ce ți-a fost dată, ai vestit marelui cneaz Dimitrie, biruința asupra mulțimii agarenilor, care voiau să pustiască Rusia prin foc și sabie. Și alegând doi călugări i-ai trimis în ajutor asupra potrivnicilor unde cu rugăciunile tale neîncetate, biruință au făcut, pentru care îi strigau lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 3

Prin strigarea cea din pântecele maicii tale cu toții s-au înștiințat de nașterea ta cea minunată, iar noi aflând toate acestea cu bucurie îți aducem cântări de laudă așa:
Bucură-te, pruncule ce din copilărie suflet bun ai avut;
Bucură-te, copile ce de har dumnezeiesc te-ai umplut;
Bucură-te, cel ce din copilărie post aspru ai arătat;
Bucură-te, căci prin aceasta pe mulți tu i-ai mirat;
Bucură-te, căci cu tine darul lui Dumnezeu pururea a fost;
Bucură-te, cel ce din tinerețe L-ai iubit pe Domnul Hristos;
Bucură-te, cel ce în smerenie și priveghere ai petrecut;
Bucură-te, căci cele trecătoare pe toate le-ai urât;
Bucură-te, căci pentru Dumnezeu pofta trupească ai omorât;
Bucură-te, căci cu puterea cea de sus smintelile celui viclean le-ai năruit;
Bucură-te, căci mulți întorși spre Domnul s-au mântuit;
Bucură-te, de dulceți duhovnicești, îndestulătorule;
Bucură-te, că prin darul lui Dumnezeu din loc pustiu apă ai izvorât;
Bucură-te, că în el bolnavii se tămăduiesc;
Bucură-te, adâncul minunilor dumnezeiești;

Bucură-te, dătătorule de bunătăți cerești;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 4
Izbăvindu-te de furtunile vieții acesteia care cu răutate te învăluiau tulburându-te, ai ajuns la limanul ceresc, unde în slavă dumnezeiească te veselești, împreună cu Puterile cerești, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4
Vestea minunilor tale a cuprins întreaga lume, căci cu rugăciunile ce le înalți la tronul lui Dumnezeu, cei ce vin cu credință la tine sănătate dobândesc și pentru aceasta prin cântări de laudă îți mulțumesc așa:
Bucură-te, vas plin de mir, pentru toată boala tămăduitor;
Bucură-te, doctor fără de plată și grabnicule ajutător.
Bucură-te, a scârbiților comoară de milostiviri;
Bucură-te, cel ce cu stăruință pentru oameni te îngrijești;
Bucură-te, căci sufletul tău pentru ei îl jertfești;
Bucură-te, căci cei ce veneau la tine bucurie au gustat;
Bucură-te, căci cu rugăciunile tale pe cel mort ai înviat;
Bucură-te, cel ce lipsa de hrană din mănăstiri ai împlinit;
Bucură-te, că prin darul lui Dumnezeu din loc pustiu apă ai izvorât;
Bucură-te, adâncul minunilor dumnezeiești;
Bucură-te, dătătorule de bunătăți cerești;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 5
Ca o stea luminoasă te-ai arătat multora, îndreptând pe toți cei rătăciți către cereasca Împărăție ca împreună să slăvim pe Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icos 5
Văzând că-n lumea aceasta toate sunt deșertăciune, ostenindu-te pentru cele nestricăcioase, ai plăcut Bunului Dumnezeu și te-ai învrednicit a sta în fața înfricoșătorului Său Prestol, pentru care noi îți strigăm așa:
Bucură-te, că-n lăcașul Cerescului Stăpân locuiești;
Bucură-te, căci ca-ntr-o oglindă în Domnul strălucești;
Bucură-te, căci pentru cei care-ți cer ajutor la El mijlocești;
Bucură-te, al creștinilor aflați în lupte biruitor;
Bucură-te, al Rusiei mare apărător;
Bucură-te, al necăjiților mângâietorule;
Bucură-te, tămăduitorule al bolilor sufletești și trupești;

Bucură-te, cel ce cu darul Sfântului Duh multe minuni săvârșești;
Bucură-te, că orbilor vedere și șchiopilor umblare dăruiești;
Bucură-te, strugure care ne hrănești și ne veselești;
Bucură-te, mlădița lui Hristos cea mult roditoare;
Bucură-te, că-n via lui Hristos ai săvârşit mare lucrare;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 6

În întreaga lume se vestesc nevoințele tale, căci cu postul și privegherea, ți-ai plinit mântuirea sufletului, și urând toate cele ale lumii acesteia în locașurile cerești te-ai sălăşluit, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Ca unui luminător al Rusiei care a strălucit în biserica lui Hristos prin faptele sale și ca unui fierbinte rugător, noi cu bucurie îți cântăm așa:
Bucură-te, cel ce viețuirea îngerească ne-ai arătat;
Bucură-te, cel ce poftele păcatului le-ai lepădat;
Bucură-te, chip de smerenie adevărat;
Bucură-te, cel ce a răbda ne-ai învățat;
Bucură-te, mare învățător al mântuirii;
Bucură-te, îndreptătorul păcătoșilor;
Bucură-te, cel ce poruncile lui Hristos cu bucurie ai lucrat;
Bucură-te, tămăduitorul neputințelor sufletești;
Bucură-te, îndestulătorul celor săraci;
Bucură-te, pustnice ce deșertăciunea lumii ai urât;
Bucură-te, cel ce slujire prin post și răbdare ai săvârșit;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 7

Făcutu-te-ai lăcaș al Duhului Sfânt căci luând crucea lui Hristos, ai urmat calea cea strâmtă și prin scârbe ai ajuns în lăcașurile de sus, de unde cu mulțumire cânți lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7

Arătatu-te-a pe tine Ziditorul tuturor ca un mijlocitor al celor necăjiți, iar pentru minunile pe care le săvârșești cu toții strigă către tine acestea:
Bucură-te, cel ce trupul și sufletul în feciorie le-ai păstrat;
Bucură-te, îndrumătorul călugărilor;
Bucură-te, bucuria sufletelor noastre;
Bucură-te, al săracilor grabnic ajutător;

Bucură-te, al scârbiților mijlocitor;
Bucură-te, păzitorul curăției noastre;
Bucură-te, nădejdea noastră cea tare;
Bucură-te, al Rusiei ocrotitor;
Bucură-te, pomul Raiului de minuni izvorâtor;
Bucură-te, crin înflorit în grădina Raiului;
Bucură-te, mirul lui Hristos cu bună mireasmă;
Bucură-te, că prin tine se aduce bucurie tuturor;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 8

Ca o minune te-ai arătat multora, căci cu darul ce l-ai primit de la Dumnezeu îi izbăvești de primejdii pe cei ce vin cu credință și se roagă ție, iar cererile de folos tuturor le-mplinești îndemnându-i să strige lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 8

Ca un locuitor al Raiului celui de sus, dar nedespărțit de noi, cei de jos, roagă-te Împăratului Hristos și pentru sufletele noastre, care cu umilință-ți strigăm acestea:
Bucură-te, căci sărăcia lui Hristos ai iubit;
Bucură-te, căci bogăția nestricăcioasă ai dobândit;
Bucură-te, al harului (Duhului Sfânt) închinător smerit;
Bucură-te, al lui Hristos ostaș nebiruit;
Bucură-te, căci cu cugetarea sfântă, cursele vrăjmașului ai sfărâmat;
Bucură-te, căci prin smerenie la cer te-ai înălțat;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ești luminat;
Bucură-te, că patimile pierzătoare de suflet ai zdrobit;
Bucură-te, priveghetor neostenit;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut părtaș al Împărăției Cerești;
Bucură-te, căci de hrana înțelepciunii te îndulcești;
Bucură-te, al fericirii veșnice moștenitor;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 9

Toată firea îngerească s-a mirat de darul dat ție de sus, căci prin curăția trupului tău, viață nematerialnică ai arătat și prin aceasta darul facerii de minuni dobândind, te-ai înălțat la ceruri, de unde îi cânți lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Ritorii cei mult vorbitori, nu se pricep cu vrednicie a te lăuda pe tine căci și după moartea ta, cu darul lui Dumnezeu, celor ce vin cu dragoste la tine, cele de folos dăruiești, pentru care îți cântăm așa:
Bucură-te, înger pământesc și om ceresc;
Bucură-te, că pe pământ viață duhovnicească ai trăit;
Bucură-te, cel ce cu ochii sufletești pe Dumnezeu ai contemplat;
Bucură-te, robule credincios ce la cer ai urcat;
Bucură-te, că înaintea Domnului smerit ai pășit;
Bucură-te, ostaș adevărat ce poruncile Stăpânului ai împlinit.
Bucură-te, povățuitor bun al obștilor monahicești;
Bucură-te, că de arătarea Domnului te-ai învrednicit;
Bucură-te, cel ce pe Dumnezeu cu râvnă L-ai iubit;
Bucură-te, că din toată ființa în El ai nădăjduit;
Bucură-te, al mântuirii mare doritor;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 10
Supunându-te în toate voii lui Dumnezeu și având dorința tare să te mântuiești, chipul îngeresc l-ai îmbrăcat, și pe toate îndurându-le cu mulţumire ca o slugă credincioasă ce ai fost, te-ai învrednicit să stai înaintea Împăratului Hristos căruia acum strigi: ***Aliluia!***

Icos 10
Ca un zid de apărare multora te-ai arătat, căci celor ce alergau la tine în nevoi te-ai făcut adăpostire tare, iar noi cei ce suntem primejduiți de ispitele acestei vieți și găsim la tine alinare îți strigăm așa:
Bucură-te, cel ce ai adus slujire Domnului cu adevărat;
Bucură-te, că din tinerețe, împotriva celor trei dușmani te-ai înarmat;
Bucură-te, căci cu privegherea și cu rugăciunea împotriva trupului tu ai luptat;
Bucură-te, că izvorul patimilor l-ai secat;
Bucură-te, cel ce dulceața pământească n-ai gustat;
Bucură-te, că limba ta cu clevetire nu s-a întinat;
Bucură-te, că de urechile tale vorbele deșarte nu s-au lipit;
Bucură-te, că mâinile tale fapte rele nu au săvârșit;
Bucură-te, că de pântecele tău mâncarea și beția fără de saț nu s-au lipit;
Bucură-te, căci trupul tău prin osteneală în curăție l-ai păzit;
Bucură-te, cel ce-n căile fărădelegii n-ai pășit;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 11

Făcătorului de bine Dumnezeu, celui ce te-a proslăvit pe tine cu darul facerii de minuni, cântare de laudă îi aducem, iar tu, ca cel ce cu al Său dar de chinuri ne slobozești neîncetat, îi aduci mulțumire strigându-l: ***Aliluia!***

Icos 11

Făclie purtătoare de lumină, întregii lumi te-ai arătat, căci o luminezi cu raza Soarelui neîncetat și împreună cu Cetele cele fără de trup acum tu locuiești unde de lumina Sfintei Treimi te îndulcești, strălucindu-ne și nouă celor ce-ți strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ai ajuns la înălțimea virtuților dumnezeiești;
Bucură-te, că acum în cer tu locuiești;
Bucură-te, că din sălașurile pământești tu te-ai mutat;
Bucură-te, căci ca o mângâiere, moaștele tale ne-ai lăsat;
Bucură-te, că la ele toată boala vindecare a găsit;
Bucură-te, că de ele diavolii sunt izgoniți;
Bucură-te, că bucurie aduc celor scârbiți;
Bucură-te, că sufletul la Împăratul ceresc s-a suit;
Bucură-te, căci rugător fierbinte cu toții noi ne-am dobândit;
Bucură-te, cel ce cererile de folos le împlinești;
Bucură-te, căci cu puterea ta, pe cei potrivnici biruiești;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 12

Văzând darul ce ți-a fost dat de la Dumnezeu, cu osârdie cădem înaintea ta și te rugăm să înalți acum la tronul Cerescului Stăpân rugăciune fierbinte ca să treacă cu vederea toate greșelile noastre, Sfânta Sa Biserică să o întărească și pe toți ortodocșii creștini să-i mântuiască ca pururea să-l cânte: ***Aliluia!***

Icos 12

Lăudăm pe Cel ce te-a proslăvit pe tine cu sfinții Săi și te-a dăruit nouă grabnic ajutător în toate nevoile, de a cărui lucrare minunându-ne îți strigăm acestea:
Bucură-te, părinte Serghie al Rusiei, mare folositor;
Bucură-te, cela ce în virtute strălucești;
Bucură-te, urmaș al Tatălui Ceresc;
Bucură-te, căci pe călugări îi povățuiești;
Bucură-te, întemeietorul vieții de obște;
Bucură-te, al creștinilor apărător;
Bucură-te, al Împăratului Hristos, miluitor;
Bucură-te, căci tuturor le vii în ajutor;
Bucură-te, acoperământul tuturor;

Bucură-te, cel ce-n fapta bună ești mare râvnitor;
Bucură-te, al Evangheliei luminător;
Bucură-te, vas ales al Sfintei Treimi;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 13 (de trei ori)
O, prea slăvite făcătorule de minuni, părinte Serghie, primește darul nostru de acum și cu solirile tale, roagă pe bunul Dumnezeu să ne dăruiască putere de sus și prin harul Său, să ne curețe de toată întinăciunea, ca izbăvindu-ne de focul cel veșnic, să-i cântăm pururea: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

Icos 1
Făcătorul îngerilor, încă din pântecele maicii tale, prin întreita glăsuire, te-a arătat lumii adevărat slujitor al Preasfintei Treimi, iar pentru voința cea tare și curăția inimii tale, cu toții îți cântăm așa:
Bucură-te, cel ce ai fost ales mai înainte de veci;
Bucură-te, căci în lăcașurile cerești petreci;
Bucură-te, că din pântecele maicii tale ai fost chemat în slujba Împăratului Ceresc;
Bucură-te, purtător al harului dumnezeiesc;
Bucură-te, căci în întreaga lume ești proslăvit;
Bucură-te, căci prin strigarea întreită din pântecele maicii tale pe toți i-ai uimit;
Bucură-te, căci de la naștere, prin post, viață călugărească ai arătat;
Bucură-te, căci de la sânii maicii tale tu te-ai înfrânat;
Bucură-te, căci miercurea și vinerea lapte nu ai gustat;
Bucură-te, cel ce ești al părinților rod binecuvântat;
Bucură-te, al scârbiților miluitor;
Bucură-te, al nostru apărător;
Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!

Condac 1
Alesu-te-a pe tine Împăratul puterilor, ca să fii conducător al Rusiei, cuvioase părinte Serghie, iar noi ca unui mare făcător de minuni îți aducem cântare de mulțumire, căci cu rugăciunile tale pururea ne izbăvești de cei de alt neam și de scârbele ce ne înconjoară, pentru care îți strigăm ție: ***Bucură-te, Serghie, grabnicule ajutător și de multe minuni făcător!***

Apoi se spune aceasta:

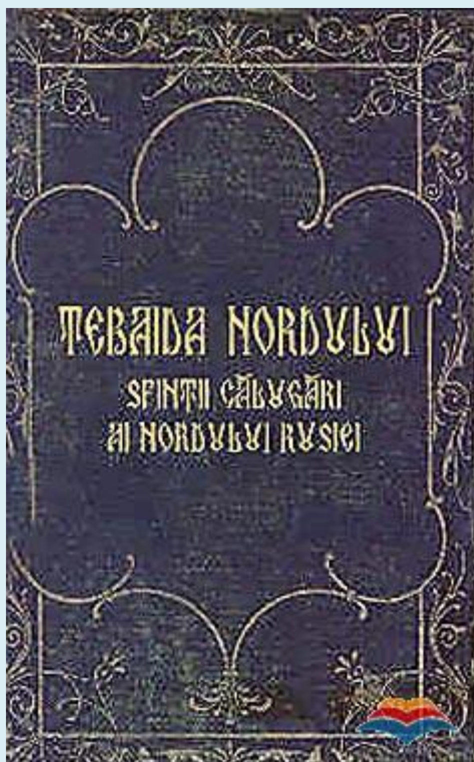
Rugăciune către Sfântul cuvios Serghie de la Radonej

O, Sfinte al nostru părinte Serghie, nu uita pe sărmanii tăi până în sfârșit și ca cel ce ai îndrăznire către Împăratul Ceresc, nu trece cu vederea pe cei ce vin cu credință și se închină ție căci ca unul ce ești de minuni făcător poți să ne ajuți nouă.

Roagă-te, Sfinte Serghie și pentru noi, cei împovărați de multe și grele păcate, cerând vreme de pocăință, ca să trecem nevătămați de diavolii cei înfricoșători, care caută să ia sufletul nostru și astfel izbăvindu-ne de chinurile cele veșnice să ne facem moștenitori ai Împărăției Cerești, împreună cu toți sfinții, care din veac au bine plăcut Domnului, căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Viaţa Sfântului Serghie de la Radonej

Părintele nostru Serghie s-a născut în 1314 în oraşul Rostov, din părinţi ortodocşi, Chiril şi Maria, care pentru viaţa lor cuvioasă au fost trecuţi şi ei în rândul sfinţilor. Copilul a primit numele de Vartolomeu şi era al doilea din cei trei fii, cel mai mare fiind Ştefan, iar cel mai mic, Petru. Toţi au crescut în curăţenie şi evlavie desăvârşită.

În timp ce Ştefan şi Petru au învăţat foarte repede să scrie şi să citească, micuţul Vartolomeu nu se descurca în nici un chip. Nu reuşea să-şi adune gândurile la învăţat şi să ţină pasul cu fraţii săi. De multe ori, nevăzut de nimeni, se ruga cu multe lacrimi: „O, Doamne, dă-mi şi mie minte să pot învăţa. Învaţă-mă, Doamne, şi luminează-mă!” Şi, cu adevărat, sfântul avea să-şi primească învăţătura nu de la oameni, ci de la Însuşi Dumnezeu.

Într-o zi tatăl său îl trimise să caute nişte cai pierduţi. Pe drum, micul Vartolomeu se întâlni cu un călugăr necunoscut, bătrân la înfăţişare, preot după veşminte şi cu un chip de o blândeţe şi o frumuseţe îngerească. La adăpostul unui stejar, bătrânul se ruga cu lacrimi.

Băiatul i s-a închinat cu smerenie şi a aşteptat să termine rugăciunea. După aceea, călugărul, aruncându-şi privirea către copil şi văzând pesemne cu ochii duhovniceşti că acela va fi un vas ales al Domnului, îl chemă alături de el, binecuvântându-l, şi îi pecetlui fruntea cu o sărutare. Apoi îl întrebă:
- Ce-ţi doreşti tu, fiule?

- Mai presus de orice, îi răspunse băiatul, sufletul meu doreşte să înţeleagă scrisul şi cititul, căci din nefericire nimic nu pricep din cele ce sunt pus să învăţ. Sfinte părinte, oare n-ai putea să te rogi lui Dumnezeu şi pentru mine, ca să-mi dea darul desluşirii slovelor?

Călugărul şi-a ridicat mâinile şi ochii către cer, a oftat, s-a rugat, după care a spus: „Amin". Apoi din traista pustnicească scoase ceva asemănător cu anafura şi, ţinând-o cu trei degete, i-o dădu băiatului:
- Deschide gura şi mănâncă. Aceasta ţi se dă ţie ca semn al milei lui Dumnezeu şi ca să poţi înţelege Sfintele Scripturi. Măcar că darul pare mic, mare va fi dulceaţa gustării.

Băiatul mâncă, simţind o minunată dulceaţă, după care spuse:
- Oare nu despre asta s-a scris: „Cât de dulci sunt limbii mele cuvintele Tale, mai mult decât mierea în gura mea" şi „Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale şi le-a iubit foarte."(Ps. 118, 103; 167)

- Crede-mă, fiule, îi răspunse călugărul, mai târziu şi mai mari decât acestea vei vedea. Căci de acum Domnul îţi va da o învăţătură mult peste cea a fraţilor tăi şi a altor copii de seama ta.

După care îi spuse multe alte cuvinte de folos sufletesc. Băiatul stătea în faţa lui şi asculta, primind în inima lui sămânţa cea bună ca un pământ bun şi roditor, bucurându-se cu mintea şi cu inima pentru minunea de a fi întâlnit un asemenea sfânt Stareţ.

La rugăminţile băiatului, călugărul îl însoţi până la casa părintească, unde Chiril şi Maria îl întâmpinară închinându-i-se. Stareţul îi binecuvântă, iar ei îl poftiră la masă. Acela însă, însoţit de copilul cel sfinţit, se îndreptă către camera de rugăciune şi începu să spună Ceasurile, poruncind băiatului să dea răspunsurile şi să citească psalmii cuveniţi.

- Părinte, dar nu-i ştiu! Strigă copilul.

- Ţi-am spus că Domnul îţi va da ţie darul învăţăturii, răspunse Stareţul. Rosteşte cuvântul şi nu te îndoi.

După ce luă blagoslovenie de la Stareţ, băiatul, ca şi cum ar fi căzut în uimire, începu să cânte fără greş Psalmii lui David.

Apoi se întoarseră cu toţii în casă, unde Stareţul gustă ceva şi, binecuvântându-i pe părinţi, voi să plece. Dar ei îl înduplecară să rămână şi îi povestiră întristaţi şi înfricoşaţi că fiul lor, pe când era în pântecele maicii sale, ţipase de trei ori în biserică, de faţă cu mult popor, la o Sfântă Liturghie.

- O, soţi binecuvântaţi! zise Stareţul. De ce vă temeţi acolo unde nu este teamă?Bucuraţi-vă şi vă veseliţi că aţi zămislit un asemenea fiu! Iată, veţi avea semn despre adevărul vorbelor mele, căci atunci când voi pleca de aici, fiul vostru va şti să scrie şi să citească în chip desăvârşit şi minunat şi să tâlcuiască Sfintele Cărţi. Băiatul va avea mare trecere înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor prin viaţa lui aleasă.

Le mai spuse şi aceste vorbe tainice:
- Fiul vostru va fi sălaş al Sfintei Treimi şi-i va aduce pe mulţi după sine la înţelegerea poruncilor dumnezeieşti.

Pe când îl petreceau spre ieşire, Stareţul se făcu deodată nevăzut. În urma lui, casnicii se întrebară dacă nu cumva fusese un înger al Domnului, trimis să-i dea băiatului lor darul cunoştinţei.

Nu mult după aceasta, copilul putea într-adevăr să citească şi să înţeleagă orice carte.

Era supus părinţilor în toate, păstrându-se pe sine în mare curăţenie trupească şi sufletească.

Încă înainte de a fi împlinit 12 ani, el petrecea într-un post atât de aspru, încât mama lui căuta să-l înduplece să mănânce şi el asemenea celor de vârsta sa.

Dar copilul îi grăia cu înţelepciune de bătrân:
- Şi să nu mă mai lupt eu cu toată puterea să mă izbăvesc de patimi şi să mă apropii de Dumnezeu?!

Şi plin de râvnă, continua să postească, ajutat de darul lui Dumnezeu.

Tot cam pe vremea aceea, Chiril îşi luă familia de la Rostov, unde izbucniseră mari frământări, şi se mută la Radonej, chiar lângă biserica cu hramul Naşterea Maicii Domnului. Fiii săi, Petru şi Ştefan, se aşezară la casele lor, în timp ce Vartolomeu, care petrecea în post, rugăciune şi lacrimi, dorea să se călugărească. Părinţii îl sfătuiră să mai aştepte, să aibă grijă şi de ei, căci de acum îmbătrâniseră, erau bolnavi şi neputincioşi.

Vartolomeu îi îngriji cu multă dragoste până ce amândoi intrară într-o mănăstire, unde s-au şi săvârşit din viaţă, nu mult după aceea.

După ce şi-a îngropat părinţii şi s-a rugat pentru ei 40 de zile, la fiecare Sfântă Liturghie, Vartolomeu începu să se pregătească pentru noua viaţă. Partea sa de moştenire o dădu fraţilor săi, neoprind nimic pentru sine.

Foarte curând, muri şi soţia fratelui său Ştefan, care se călugări şi el, la M-rea Acoperământul Maicii Domnului din Hotkov. Vartolomeu îl cercetă la mănăstire, rugându-l să-l însoţească în căutarea unui loc potrivit de sălăsluire în singurătate. Multe păduri au cutreierat împreună, până când, într-o bună zi, au dat de o poieniţă în desimea codrului. Găsind locul pe placul lor, au înălţat rugăciune şi s-au apucat de lucru. La început şi-au zidit o colibă, apoi o chilie şi mai apoi o mică biserică.

Vartolomeu îl întrebă pe fratele său, care acum îi era părinte duhovnicesc, cărui sfânt să-i închine biserica. Ştefan îi reaminti toate semnele pe care i le dăduse Dumnezeu încă din pântecele mamei sale, că el va ajunge vas ales al Sfintei Treimi şi-i va face şi pe alţii să creadă în Sfânta Treime.

Au cerut apoi blagoslovenie de la episcop, iar mitropolitul Theognost al Kievului le-a trimis un preot să sfinţească biserica.

Ştefan însă n-a izbutit să rămână mult timp în pustie; viaţa de acolo începuse să i se pară prea greu de îndurat. În toate părţile nu vedeai decât păduri. Nu erau drumuri şi căi de trecere, nici sate sau case; nu puteai afla hrană şi nimeni nu venea la ei, nici să-i vadă, nici să le aducă ceva. Ştefan nu mai putu să rabde toate acestea, îşi lăsă fratele singur şi plecă la Moscova. Acolo, în M-rea Sfânta Treime, el se nevoia cu toată râvna întru câştigarea faptelor bune duhovniceşti.

În zilele acelea, în aceeaşi mănăstire îl găsim şi pe Alexie, viitor mitropolit sfânt. O frumoasă prietenie duhovnicească îi uni pe cei doi şi nu arareori cântau împreună la strană.

Însuşi marele duce Simeon veni să asculte cuvânt de folos din gura lui Ştefan, căci auzise de viaţa sa bineplăcută înaintea lui Dumnezeu. Apoi porunci să-l hirotonisească preot şi, mai târziu, stareţ al mănăstirii, ajungându-i chiar ucenic.

Între timp, cuviosul tânăr Vartolomeu, rămas credincios chemării sale, continua să traiască singur la pustie. Nu luase încă voturile, neavând deprinderea rânduielilor şi lucrărilor monahiceşti. Va intra în cinul călugăresc mult mai târziu, la 23 de ani.

Până atunci, părintele nostru avea să se roage neobosit şi cu multe lacrimi la Dumnezeu să ajungă vrednic de chipul îngeresc. Într-un sfârşit, rugă un bătrân cu viaţă îmbunătăţită, pe stareţul Mitrofan, să vină şi să-l cerceteze.

- Părinte, fă-ţi milă şi tunde-mă şi pe mine călugăr, îl rugă el cu zdrobire de inimă. Din copilărie îmi doresc lucrul acesta, dar grija pentru părinţi m-a oprit. Acum sunt slobod de toate acestea; sufletul îmi tânjeşte după viaţa pustnicească, iar inima după izvorul cu apă vie.

Stareţul îl călugări în a şaptea zi a lui octombrie, punându-i numele de Serghie, în cinstea Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah, a căror prăznuire se săvârşea.

Stareţul sluji Sfânta Liturghie în bisericuţa Sfintei Treimi şi îl împărtăşi pe Serghie cu Preacuratele Taine, peste el pogorându-se darul Duhului Sfânt, care avea să nu-l mai părăsească niciodată.

Dintr-o mărturie neîndoielnică ştim că, atunci când Sfântul Serghie a primit Sfintele Taine, întreaga bisericuţă şi împrejurimile s-au umplut de o dulce mireasmă. Sfântul a rămas în biserică încă o săptămână, primind din mâna stareţului Mitrofan doar câte o bucăţică de anafură în fiecare zi, postind, rugându-se şi având pururi pe buze Psalmii lui David.

Sfântul Serghie îl rugă cu toată smerenia pe stareţul Mitrofan să-l înveţe cum să trăiască în pustie de unul singur şi cum să lupte cu ispitirile vrăjmaşului. Acela, după ce i-a dat multe poveţe, l-a încredinţat Domnului şi l-a lăsat singur în liniştea pustiei sale.

Cu greu îşi poate închipui cineva truda şi luptele duse de tânărul monah, râvna arzătoare şi căldura rugăciunii pe care o înălţa către Dumnezeu, suspinurile şi lacrimile sale, dârzenia pe care a probat-o sufletul său în toate cursele pe care i le-a întins vrăjmaşul. Era împresurat de fiare sălbatice, care îi dădeau târcoale, nu numai noaptea, dar chiar şi în ceasurile zilei. Lupi şi urşi cutreierau locul, iar el, ca o făptură slabă ce era, la început s-a temut, dar apoi s-a rugat la Dumnezeu şi fiarele s-au îndepărtat.

Numai un singur urs continua încă să vină prin apropiere. Văzând aşa, Sfântul Serghie începu să-i lase câte o bucăţică de pâine pe vreun buştean şi astfel învăţă ursul să vină după hrana anume păstrată pentru el. Pe atunci, sfântul nu trăia decât cu pâine şi cu apă, dar şi acelea cu mare scumpătatte. De multe ori se întâmpla să

rămână fără hrană şi atunci flămânzeau, şi el, şi ursul. Nu de puţine ori îşi dădea bucata sa de pâine ursului, nevoind să-l deznădăjduiască. Să nu mire pe nimeni acestea: când Sfântul Duh se coboară asupra cuiva, toate făpturile i se supun aceluia, întocmai ca şi lui Adam, întâiul zidit, înainte de căderea în păcat.

De multe ori, Sfântul se îndeletnicea cu cercetarea Scripturilor, întărindu-se pe calea sfinţeniei, descoperindu-le înţelesul tainic, îşi înălţa inima şi mintea către comorile nestricăcioase. Niciodată, în tot acest timp, nu i-a slăbit dorul de linişte, pentru viaţa netulburată a pustiei şi pentru singurătatea în care se găsea împreună cu Dumnezeu.

După doi ani petrecuţi astfel, Sfântul Serghie a fost cercetat de câţiva călugări cu frica lui Dumnezeu, care şi-au arătat dorinţa de a împărtăşi cu el, prin voia Domnului, asprimea vieţii şi a locului.

Sfântul Serghie, uimindu-se de credinţa şi de râvna lor, le-a spus:
- Fraţilor, dorinţa mea este ca să mă nevoiesc şi să mor în locul acesta în singurătate. Dar, dacă Domnul vrea să înalţe aici o mănăstire cu multă frăţime, atunci să se facă voia Lui! Fiţi, dar, bineveniţi şi aveţi blagoslovenia mea ca fiecare dintre voi să-şi ridice chilie. Şi nu uitaţi, voi, cei care aţi venit să vă nevoiţi în pustie, că începutul a tot lucrul bun este frica de Dumnezeu!

Pentru că era tânăr de ani şi cu o putere cât doi bărbaţi laolaltă, diavolul începu să-l ispitească cu patimile trupeşti. Dar sfântul izbuti să-şi supună trupul cu postul şi, prin mila lui Dumnezeu, se slobozi de acel război al vrăjmaşului.

Sfântul Serghie se întâlnea cu fraţii în fiecare zi în biserică pentru cele şapte Laude: Miezonoptica, Utrenia, Ceasurile şi Vecernia; pentru Sfânta Liturghie venea un preot dintr-un sat apropiat.

La început, din multă smerenie, Sfântul Serghie nu a primit nici preoţia şi nici stăreţia; băgase de seamă că aproape întotdeauna dorinţa de a deveni stareţ este începutul şi rădăcina slavei deşarte.

Pe atunci erau puţini la număr, vreo doisprezece. Printre primii veniţi au fost fratele Vasilie, zis şi „Uscatul”; apoi Iacob, poreclit „Yacuta”, Onisim diaconul, tatăl diaconului Elisei. În poieniţă, ei îşi clădiră chilii şi erau nelipsiţi de la toate ascultările care se cereau în obşte. Micuţa lor mănăstire ajunsese foarte frumoasă, cu pădurea care, în murmur şi foşnet, le umbrea chiliile. În jurul bisericii puteai vedea trunchiuri şi cioate, dar şi straturi de zarzavat, cu multe feluri de legume.

Cuviosul le slujea fraţilor fără lenevire, ca un rob cumpărat: vântura şi măcina grâul, cocea pâinea şi gătea, croia încălţări şi haine pentru frăţime; scotea apă dintr-un izvor din apropiere şi o căra cu două găleţi pe umeri, ducând tuturor. Noaptea şi-o petrecea priveghind în rugăciune şi gusta numai pâine şi apă, dar şi acestea cu măsură. Nu lăsa nici măcar un ceas fără să facă ceva. Aflându-se într-o continuă trudă şi rugăciune, el şi-a strunit tot mai mult trupul, ţinând să ajungă un vrednic locuitor al Ierusalimului celui de sus.

N-a trecut mult şi însuşi stareţul Mitrofan, cel ce-l călugărise, a venit să locuiască în mănăstirea sa. După moartea aceluia, petrecută trei ani mai târziu, toată frăţimea l-a rugat pe Sfântul Serghie să le fie stareţ.

Sfântul s-a împotrivit pe cât a putut. Împreună cu doi bătrâni ai mănăstirii, a mers la episcopul Atanasie al Volynei, rugându-l să le rânduiască stareţ, care să-i povăţuiască pe calea mântuirii.

Înţeleptul Atanasie, care auzise de Sfântul Serghie şi de faptele sale bine plăcute înaintea lui Dumnezeu, i-a grăit:
- Tu vei fi părintele şi stareţul obştii tale!

Cu toată smerenia, şi-a arătat nevrednicia pentru o asemenea cinste, însă vlădica i-a răspuns:
- Iubitule, pe toate ai izbutit să le agoniseşti, dar nu ai ascultare.

- Să se facă atunci voia lui Dumnezeu! Fie numele Domnului lăudat de acum şi până în veac! a răspuns cuviosul Serghie făcând o metanie, şi toată lumea a răspuns: Amin.

Fără întârziere, prea sfinţitul episcop l-a trimis pe Sfântul Serghie în biserică, unde l-a hirotonit mai întâi ipodiacon, apoi diacon. Dimineaţa următoare a fost ridicat la vrednicia de preot şi i s-a cerut să săvârşească Sfânta Liturghie.

După ce stătura de vorbă despre pravilele apostolice, despre învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi despre ce este de trebuinţă pentru îndreptarea şi desăvârşirea sufletului, dându-i o sfântă sărutare, vlădica îl slobozi pe Sfântul Serghie, încredinţându-l obştii sale, ca stareţ, părinte şi doctor sufletesc.

La întoarcerea în mănăstire, toată frăţimea i s-a închinat, cu evlavie părintelui nostru Serghie.

El i-a blagoslovit pe toţi şi le-a spus:
- Fraţilor, rugaţi-vă pentru mine. În nepriceperea mea, am primit un talant de la Împăratul, de care va trebui să dau seamă, ca şi de turma în credinţată mie.

Aşa le spuse Serghie, înviind în minte vieţile marilor luminători, părinţi ai pustiei, care, cu trupul fiind pe pământ, au trăit îngereşte: Sfântul Antonie cel mare, Sfântul Eftimie cel mare, Sfântul Sava cel sfinţit, îngerul în trup, Pahomie, Sfântul Teodosie şi mulţi alţii. Cu inima plină de sfânta petrecere a acelora, s-a rugat îndelung Sfintei Treimi să ajungă vrednic de a călca pe urmele lor.

Slujea în fiecare zi dumnezeiasca Liturghie şi în fiecare zi îi mărturisea pe fraţi. Când luase stăreţia, obştea număra 12 fraţi, el fiind al 13-lea. Numărul acesta nu s-a schimbat încă vreo doi-trei ani, deşi unii muriseră sau plecaseră şi alţii le luaseră locul, până ce în mănăstire a venit însuşi Simion, arhimandritul de Smolensk, şi de atunci obştea avea să crească fără oprire.

Chiar şi în vremurile acestea cele mai de pe urmă, Dumnezeu l-a întărit pe Sfântul Serghie tot atât de mult ca pe Sfinţii părinţi din trecut. Stareţul muncea foarte mult; pe lângă aceasta îi mai supraveghea şi pe fraţii aflaţi sub ascultarea lui. Se îngrijea chiar el de coptul prescurilor pentru biserică, ascultare pe care n-o încredinţa nimănui. Fierbea şi pregătea grâul pentru colivă, iar când timpul îi prisosea, făcea şi lumânări.

Cu toate că primise egumenia, cuviosul nu îşi schimbase pravilele călugăreşti, ci se smerea şi se socotea mai prejos decât toţi făcându-se pildă tuturor. După ultima slujbă la biserică, în nopţile lungi de iarnă, după ce-şi termina pravila în chilie, obişnuia să meargă pe la chiliile fraţilor. Dacă vedea că se roagă, că fac metanii, sunt ocupaţi cu rucodelia sau citirea Cărţilor Sfinte, plângând şi căindu-se de păcatele lor, atunci se bucura şi dădea slavă lui Dumnezeu. Dar dacă îi auzea vorbind şi râzând între ei, se supăra, bătea uşor cu degetul în geam sau uşă şi pleca fără să spună vreun cuvânt. Dimineaţa următoare îi mustra cu blândeţe pe cei vinovaţi, spunându-le vreo istorioară cu tâlc, dorind ca şi aceştia să se apropie cu mai multă râvnă de Dumnezeu. Cei care erau smeriţi şi supuşi îşi recunoşteau repede greşeala şi cereau iertare, dar câte unul căruia îi lipsea smerenia rămânea cu inima plină de întunecare diavolească, socotindu-se neprihănit, ca şi cum nu de el se vorbea, până când cuviosul trebuia să-i arate în amănunt unde greşise şi să-i dea canon de îndreptare. Şi astfel, toţi au învăţat să se roage necontenit lui Dumnezeu, să nu mai vorbească între ei după rugăciunile de seară, să muncească din greu şi să aibă de-a pururi pe buze psalmii lui David.

***

Ca la orice început, au avut de întâmpinat multe greutăţi. Pe atunci nu se găsea nici pâine, nici făină, ulei şi sare sau vin pentru Sfânta Liturghie şi nici lumânări de ceară nu aveau. În zori, fraţii cântau Utrenia fără nici o lumină, afară de o torţă de pin. Astfel au trăit mai bine de 15 ani, până au apărut primii mireni în jurul mănăstirii şi au început să lucreze la pădure.

Odată s-a întâmplat să fie o mare lipsă de pâine şi sare şi cuviosul i-a oprit cu desăvârşire pe fraţi să meargă şi să ceară de la săteni, poruncindu-le să stea liniştiţi şi să aştepte mila lui Dumnezeu. El însuşi mânca o dată la două-trei zile.

Într-o seară, după ce încheiase o uşă la unii dintre bătrânii manăstirii, stareţul mânca puţină pâine mucegăită, plata ostenelilor sale. Câţiva călugări şi unul mai mult decât toţi, începură atunci să cârtească împotriva lui, spunând că vor pleca după hrană, fără a se mai întoarce.

Sfântul, văzând aceasta, dar mai cu seamă tulburarea şi slăbiciunea fraţilor, îi adună pe toţi laolaltă şi îi povăţui cu înţelepciunea Sfintei Scripturi:
- Nu veţi căpăta darul lui Dumnezeu dacă nu treceţi prin încercări, căci după necaz vine bucurie. Scris este: „Iar eu am zis întru îndestularea mea: Nu mă voi clătina în veac:. Acum voi n-aveţi pâine, dar mâine vă va prisosi şi vă veţi îndulci cu tot felul de bucate.

Nici nu-şi termină bine vorbele, că se auzi un ciocănit în fereastră: portarul, văzând că în mănăstire tocmai intra o căruţă cu de-ale mâncării, venise să-i dea de veste cuviosului Serghie, ca să-i iasa în întâmpinare. Înainte de a-i lăsa să mănânce, stareţul porunci să se bată toaca, strânse fraţii în biserică şi mulţumi lui Dumnezeu. Au mers apoi la trapeză şi au gustat din pâinea caldă, cu un gust minunat şi o dulceaţă neobişnuită.

După aceea, cuviosul le aduse aminte:
- Unde este fratele care cârtea pentru pâinea mucegăită?! Cred că simţiţi cât este aceasta de proaspătă şi bună. Să ne amintim de cuvintele proorocului, care spunea: „cenuşă am mâncat în loc de pâine şi băutura mea cu plângere am amestecat-o” (Ps. 101, 10)

A cercetat mai apoi cine trimisese pâinea. N-a izbutit să afle decât că era un creştin evlavios şi foarte bogat care locuia la mare depărtare de ei. A doua zi au primit încă mai multă mâncare şi băutură, şi tot la fel şi a treia zi. Văzând asta, sfântul a dat slavă lui Dumnezeu, spunând în faţa tuturor:

- Vedeţi, iubiţi fraţi, Dumnezeu are grijă de toate şi nicidecum nu ne părăseşte.

Şi, de atunci încolo, călugării se deprinseră să nu mai cârtească în întristare, în faţa ispitelor şi necazurilor de orice fel, îndurând toate cu mare credinţă în Dumnezeu şi având pururi înaintea lor pilda Sfântului lor părinte Serghie.

Povesteau bătrânii despre cuviosul Serghie că niciodată nu purta haine noi, ci unele rupte, pătate şi cu totul simple. Atât de zdrenţuit era încât mulţi nu-l recunoşteau, asemuindu-l cu vreo slugă oarecare.

Într-o zi sosi la mănăstire un om din împrejurimi, întrebând de Sfântul Serghie. I l-au arătat în grădină săpând, cu rasa pătată şi găurită şi cu sudoarea curgându-i şiroaie pe faţă.
- Am venit să văd un proroc, iar tu arăţi ca un cerşetor nenorocit, îi zise ţăranul, crezând că vor să-l amăgească.

Iar către obşte grăi:
- Vă bateţi joc de mine, credeţi c-am înnebunit. Eu am venit să-l văd pe sfântul bărbat Serghie, de care vorbeşte toată lumea, iar la acesta nu văd nici o urmă de cinste, slavă sau măreţie.

Fraţii nu au vrut să-l trimită de acolo, dar sfântul, văzându-le tulburarea, le-a zis:
- Să nu faceţi aceasta, fraţilor! Căci el n-a venit să vă vadă pe voi, ci la mine a venit.

Apoi se apropie de ţăran şi-l sărută neprefăcut şi fără lenevire, blagoslovindu-l şi lăudându-i dreapta judecată, în vreme ce acela se tot plângea că nu-l întâlnise pe marele Serghie.

- Nu fii trist, îi răspunse stareţul, căci Dumnezeu a rânduit ca nimeni să nu plece din locul acesta nemângâiat. Domnul ţi-l va arăta pe acela pe care îl cauţi.

Pe când vorbeau, îşi anunţă sosirea un oarecare cneaz din vecinătate cu mare alai şi slavă, înconjurat de o mulţime de oameni, boieri, slujitori şi tineri. Străjerii şi astaşii care mergeau înainte îndepărtară pe ţăran, făcând loc cneazului, care intră şi puse metanie stareţului. Sfântul îl blagoslovi şi amândoi se aşezară, pe când toţi ceilalţi aşteptau în picioare. Iar ţăranul nostru se învârtea în jurul locului aceluia şi se străduia acum să-l vadă pe stareţ. Făcându-şi loc cu coatele prin mulţime, întrebă pe unul din cei de faţă:
- Cine-i călugărul care stă în dreapta cneazului?

Aflând că acela era cuviosul Serghie, îl cuprinseră remuşcările şi, după plecarea cneazului, căzu la picioarele lui pentru iertare. Stareţul îl blagoslovi, povăţuindu-l pentru mântuirea sufletului şi omul plecă întărit în credinţa către Sfânta Treime şi evlavia pentru Sfântul Serghie. Mai târziu, veni din satul său la mănăstire şi se tun-se călugăr. Şi trăind câţiva ani în pocăinţă, spovedindu-se şi îndreptându-se, se duse la Domnul.

Domnul făcea nenumărate minuni prin alesul Său. Neavând apă în vecinătatea mănăstirii, fraţii se chinuiau, aducând-o de la mare depărtare. Unii chiar începuseră a cârti împotriva sfântului şi îl ocărau, întrebându-l de ce ridicase locaş în loc fără de apă.

- Eu am vrut să mă rog şi să-L slăvesc pe Dumnezeu în singurătate, le răspunse el. Dar Domnul a vrut să ridice aici această sfântă mănăstire, în cinstea Sfintei Treimi.
Nu mult după aceea, trecând cu un frate printr-o râpă, stareţul găsi un mic ochi cu apă de ploaie. Îngenunchind, se rugă, însemnând locul cu semnul crucii; numai-decât ţâşni un izvor ce poate fi văzut şi astăzi şi din care toţi cei din mănăstire au putut lua de atunci apă. Celor cu credinţă, izvorul acesta le-a dăruit vindecare, oamenii venind pentru apa lui de la mari depărtări.

***

Altă dată, un oarecare creştin iubitor de Dumnezeu, care trăia în împrejurimile mănăstirii, îşi aduse fiul bolnav, rugându-l cu lacrimi pe sfânt să mijlocească pentru vindecarea lui. Pe când nefericitul părinte încă vorbea, copilul se vlăgui cu totul şi îşi dădu sufletul. Cuprins de milă, sfântul îşi plecă genunchii şi se rugă dea-supra lui până ce copilul învie, sufletul îi reveni în trup şi începu să mişte.

***

La oarecare depărtare de mănăstire locuia un boier, crunt chinuit de un diavol, şi ziua şi noaptea, asfel încât rupea şi obezile de fier. Rudele îl duseră la mănăstire, ca Sfântul Serghie să se roage pentru vindecarea lui. Pe când se apropiau, îndrăcitul începu să răcnească şi să se zbată, nevoind să mai meargă. Auzindu-l, fraţii ieşiră în grabă afară, în timp ce sfântul porunci ca toată lumea să se adune în biserică, să facă o molifă pentru cel bolnav. Atunci, îndrăcitul începu încetul cu încetul să se liniştească. Când îl aduseră în mănăstire, cuviosul ieşi din biserică şi-l întâmpină cu crucea în mână.

Iar când făcu semnnul crucii deasupra lui, nefericitul zbieră cu glas tare, se smulse dintre ei şi se aruncă într-o băltoacă cu apă de ploaie, strigând:
- Vai, ce chin de la focul acela cumplit!

Din acel ceas, prin mila lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Sfântului Serghie, omul îşi veni întru sine, pe deplin sănătos.

Când l-au întrebat ce fusese cu strigătele acelea, el le-a răspuns:
- Când Sfântul a vrut să mă blagoslovească cu crucea, am văzut ieşind din el o flacără uriaşă care m-a cuprins de jur-împrejur. M-am aruncat în apă de frică să nu mă mistuiesc cu totul de la flacăra aceea.

De atunci încolo, evlavia oamenilor pentru Sfântul Serghie a crescut, o mare mulţime a început să curgă din toate părţile şi mulţi călugări i s-au alăturat.

***

Într-o noapte, stând după obiceiul său la priveghere, rugându-se pentru frăţime, stareţul a auzit un glas strigându-l pe nume. Uimit peste măsură, mai întâi s-a rugat, apoi a deschis fereastruica chiliei, văzând o minunată privelişte. Cerul nopţii strălucea de o lumină nemaivăzută, mai puternică decât soarele.

Glasul l-a chemat din nou:
- Serghie, tu acum te rogi pentru fiii tăi. Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunea. Priveşte cât de mulţi călugări s-au adunat acum în obşte sub ascultarea ta, în numele Sfintei Treimi!

Sfântul privi şi văzu un mare şi frumos stol de păsări zburând în jurul mănăstirii; şi iarăşi a auzit.
- Câte păsări vezi aici, aşa se va înmulţi turma ucenicilor tăi! După ce nu vei mai fi, numărul lor nu se va împuţina, dacă cei rămaşi vor dori să-ţi calce pe urme…

Mult s-a minunat sfântul de cele văzute şi vrând să aibă şi un martor, l-a chemat dintr-o chilie apropiată pe un anume Simeon, dar acela nu se învrednici a vedea întreaga vedenie, ci zări numai o parte a luminii şi se minună foarte. Apoi sfântul povesti totul cu de amănuntul.

Într-o bună zi sosiră nişte greci de la Ţarigrad, aducând o scrisoare de la patriarhul Filotei. Luând scrisoarea, sfântul o duse mitropolitului Alexie, care porunci să fie deschisă şi citită.

Patriarhul îi scria următoarele: „Am auzit de viaţa bine plăcută lui Dumnezeu pe care o duci şi am dat slavă lui Dumnezeu pentru asta! Îţi mai lipseşte un singur lucru: rânduiala vieţii de obşte… Îţi dau un sfat bun: pune temelie vieţii de obşte în mănăstirea ta. Şi mila lui Dmnezeu şi blagoslovenia noastră să fie cu tine!”

Mitropolitul a primit sfatul şi atunci s-a pus început vieţii de obşte în mănăstirea Sfântul Serghie, fraţii neavând nimic de sine.

La câtva timp după aceea s-au ivit nişte tulburări în mănăstire. Diavolul, duşmanul din totdeauna al binelui, a semănat printre unii dorinţa de a se împotrivi egumeniei cuviosului Serghie.

Într-o sâmbătă când se cânta Vecernia, însuşi fratele său după trup, Ştefan, prins de invidie, a strigat cu glas mare din strana stângă:
- Şi, la urma urmei, cine-i stareţul? N-am fost eu primul venit aici? Şi mai rosti şi alte vorbe nepotrivite.

Sfântul a auzit toate acestea din Sfântul Altar, dar n-a scos nici un cuvânt; când a plecat din biserică, nu s-a îndreptat nici spre chilie, nici altundeva, ci a părăsit mănăstirea, apucând-o spre Pereyslavl. Ajungând la mănăstirea din Makra, a cerut ajutorul stareţului, Sfântului Ştefan, şi a găsit un loc frumos şi pustiu, lângă râul Kirzah, acolo unde este astăzi Mănăstirea Bunei Vestiri a Maicii Domnului.

Când prinseră de veste că sfântul plecase, fraţii îl căutară peste tot. Găsindu-l, s-au bucurat şi au început să-l cerceteze, la început câte doi, apoi câte trei-patru…

Între timp, cuviosul a cerut şi mai apoi a primit blagoslovenie de la mitropolitul Alexie de a construi o biserică şi, cu vremea, mulţime de fraţi s-au adunat sub povăţuirea sa în acel nou locaş de rugăciune.

După aceea, o parte din călugării M-rii Sfintei Treimi, nemaiputând îndura despărţirea de duhovnicul şi povăţuitorul lor, au mers la mitropolit şi l-au rugat să-i poruncească stareţului să se întoarcă. Cuviosul s-a supus, iar mitropolitul, bucuros de ascultarea lui, i-a trimis un preot să-i sfinţească noua biserică, pe care sfântul o închinase Bunei Vestiri.

Ca stareţ al noii mănăstiri l-a lăsat pe Romano, unul dintre ucenicii săi, pe care l-a trimis şi la mitropolie să fie hirotonit. Cuviosul l-ar fi vrut pe Isichie tăcutul, dar acesta nu râvnea decât la blagoslovenia de a-şi petrece viaţa în tăcere deplină. Ceea ce cuviosul i-a şi îngăduit, însemnându-l cu Sfânta Cruce, după terminarea Sfintei Liturghii. Pe când îl blagoslovea, din mâini i-a ieşit o flacără puternică ce l-a învăluit cu totul pe Isichie, pecetluindu-l pe vecie în tăcerea nepătimitoare pe care şi-o dorise atât de mult. Astfel, Sfântul Serghie s-a întors în mănăstirea sa, spre marea bucurie a tuturor.

***

Odată, Ştefan, episcopul de Perm, ce avea mare evlavie la stareţ, se afla pe drumul ce duce la Moscova, la vreo şapte mile de mănăstire. Fiind grăbit, minunatul episcop se gândea să-l cerceteze pe stareţ abia la întoarcerea de la Moscova. Ajungând la răscrucea de unde se vedea mănăstirea, se opri, făcu o plecăciune şi spuse: „Pace ţie, frate întru Domnul!"

În timpul acela, fericitul şedea cu fraţii la trapeză şi, văzând cu ochii minţii închinăciunea episcopului, se ridică cu grăbire în picioare, se rugă câteva clipe, închinându-se, apoi grăi:
- Bucură-te şi tu, păstorule al turmei lui Hristos, şi pacea Domnului să fie pururi cu tine!

După terminarea mesei, răspunse la întrebările nedumerite ale fraţilor, povestind cu de amănuntul ce se întâmplase, fapte adeverite mai târziu ucenicilor de însoţitorii episcopului Ştefan.

Ucenicii Sfântului Serghie au ridicat la rândul lor multe mănăstiri […]Tot pe vremea lor, în mănăstire mai vieţuia un bătrân cu viaţă îmbunătăţită, Andrei Rubliov, un iconar plin de dar, deosebit prin agerimea minţii şi prin chipul său împodobit cu plete argintii. Şi asemenea lui mai erau mulţi alţii…

Fratele Sfântului Serghie, Ştefan, se întoarse în mănăstirea cuviosului Serghie împreună cu fiul său, Teodor, în vârstă de doisprezece ani. Acest Teodor a fost călugărit de Sfântul Serghie şi a dus o viaţă foarte îmbunătăţită şi într-o deplină ascultare, neascunzându-şi niciodată vreun gând în faţa părintelui său duhovnicesc. Când a ajuns la vârsta bărbăţiei şi a primit darul preoţiei, a început să se gândească la un loc potrivit pentru o mănăstire cu viaţă de obşte. De multe ori i-a mărturisit sfântului gândurile sale şi acela, văzând în stăruinţa tânărului voinţa Domnului, l-a blagoslovit, lăsându-l să plece cu fraţii care doreau să-l urmeze.

Locul potrivit l-au găsit la Simonovo, lângă râul Moscova, şi s-au apucat să ridice locaşul. Sfântul Teodor a ajuns atât de cunoscut şi de cinstit pentru viaţa sa îmbunătăţită şi pentru bunul renume al mănăstirii sale, încât Sfântul Serghie adeseori se ruga pentru el, ca nu cumva să cadă în mândrie.

Mai târziu, Sfântul Teodor a ridicat o a doua mănăstire, şi ea vestită. În sfârşit, el avea să ajungă arhiepiscop de Rostov şi să moară în sfinţenie în 1395.

Din „Tebaida Nordului", Editura Cartea Ortodoxă, Editura Egumeniţa, 2008